

Wysłano:

Do:

Temat:

Załączniki:

14 czerwca 2019 11:19

petycje

Petycja W. Woszczyzna

petycjaSenat RPWoszczyzna20190614_0000.jpg; petycjaSenat

RPWoszczyzna220190614_0000.jpg; petycjaSenat RPWoszczyzna2pełn.20190614_0000.jpg

Senat Rzeczypospolitej Polskiej

Komisja Petycji

Władysław Woszczyzna

PETYCJA

Na podstawie ustawy art. 2 pkt 3 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o petycjach zwracam się do Wysokiego Senatu, w imieniu Mocodawcy o podjęcie inicjatywy ustawodawczej, zmierzającej do nowelizacji ustawy z dnia 19 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność wobec niepodległego bytu Państwa Polskiego. Treść art. 8, 8a i 8b w/w ustawy nie pozostawia wątpliwości, iż w aktualnym stanie prawnym odszkodowanie i zadośćuczynienie na podstawie tego przepisu przysługuje tylko i wyłącznie za wykonanie orzeczenia, którego nieważność orzeczono w trybie ustawy lub za wykonanie decyzji o internowaniu, jak również powołanemu do odbycia służby wojskowej do której odbycia został powołany za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego i dziecku matki pozbawionej wolności, które przebywało wraz z matką w więzieniu lub innym miejscu odosobnienia lub którego matka w okresie ciąży przebywała w więzieniu lub innym miejscu odosobnienia. Poza odpowiedzialnością odszkodowawczą Skarbu Państwa pozostają inne przejawy represji za działalność związaną z walką o niepodległy byt Państwa Polskiego nie związane bezpośrednio z wydaniem orzeczenia lub decyzji, takie jak zwolnienie z pracy czy zmuszenie przez pracodawcę do przejścia na gorzej płatne stanowisko. Pogląd powyższy jest ugruntowany licznym orzecznictwem sądowym. Także obowiązująca ustawa z dnia 20 marca 2015 r. o działaczach opozycji antykomunistycznej oraz osobach represjonowanych z powodów politycznych nie odnosi się do represji, polegających na pozbawieniu prawa do pracy i przywilejów pracowniczych.

Składający petycję był w grudniu 1981 r. pracownikiem
Przystąpił on do strajku w grudniu 1981 r. przez cały okres
podziemnej akcji strajkowej górników, wyjechał na powierzchnię z ostatnią grupą
protestujących przeciwko wprowadzeniu przez władze PRL stanu wojennego. W wyniku
uczestnictwa w nielegalnej akcji strajkowej został bezprawnie zatrzymany przez Milicję
Obywatelską, a następnie, po odzyskaniu wolności - zwolniony dyscyplinarnie z pracy.
Przywrócony został do niej po upływie pół roku, jednakże na niższym, gorzej
wynagradzanym stanowisku. Orzeczeniem sądowym prawomocnie oddalono jego
roszczenie o wypłatę odszkodowania z tytułu zdegradowania go na niższe stanowisko
pracy, pozbawienie go prawa do dodatkowego wynagrodzenia tzw. trzynastki,
czternastki i barbórkowego oraz przejściowego zwolnienia z pracy. W toku postępowania
sądowego powołany biegły z zakresu rachunkowości oszacował utracone
wynagrodzenie na skutek zwolnienia z pracy i degradacji na niższe stanowisko - według
wartości w chwili orzekania - na 15 413 zł wraz z odsetkami, które jednakże z uwagi na
powyższe ograniczenie ustawowe nie zostało uwzględnione w kwocie odszkodowania.

**Składający petycję wnosi o dodanie art. 8c o treści: „Osobie, której stosunek
pracy został rozwiązany w wyniku represji za działalność wobec niepodległego bytu
Państwa Polskiego przysługuje od Skarbu Państwa odszkodowanie za poniesioną szkodę
i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę. 2. Przepisy art. 8 ust.1 zdanie drugie, ust. 2c i
ust. 3-5 stosuje się odpowiednio.”**

Uzasadnieniem nowelizacji jest postulat pełnej kompensacji wszystkich, a nie tylko
usankcjonowanych orzeczeniem organu państwowego form represji doznanych przez
osoby działające na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego w okresie PRL. Zmierzają
do przywrócenia stanu elementarnej sprawiedliwości dziejowej i rzeczywistego
wypełnienia normy konstytucyjnej z art. 19 ustawy zasadniczej. Pozbawienie pracy w PRL
było dotkliwym środkiem uderzającym w podstawę egzystencji osób zaangażowanych
w działalność opozycyjną i ich rodzin i powodowało identyczne skutki materialne jak
pozbawienie wolności. Ocena skutków finansowych regulacji jest trudna do
oszacowania, ze względu na różne szacunki liczby osób represjonowanych w PRL.
Koniecznym zatem jest odwołanie się do danych Instytutu Pamięci Narodowej i Urzędu
ds. Kombatantów i Osób Represjonowanych, które potwierdzają status działacza
opozycji antykomunistycznej lub osoby represjonowanej z powodów politycznych.
Naturalnym jest spadek liczby kombatantów z uwagi na upływ czasu, powodujący
systematyczne ubywanie osób uprawnionych do wypłaty odszkodowań. Uregulowanie
nie spowoduje kolizji prawa krajowego z prawem wspólnotowym.

Składający petycję wyraża zgodę na ujawnienie jego danych osobowych,
imienia i nazwiska, oprócz danych dotyczących miejsca zamieszkania na stronie
internetowej Senatu RP.